

ποθάνω πιστεύων εἰς αὐτὴν τὴν ψυχὴν, διότι δὲν ἀμφεβαλλὰ ποτὲ οὔτε διὰ τὴν ἀγάπην οὔτε διὰ τοὺς λόγους τῆς ἀγίας μου μητέρας!

Ἐν ᾧ ὁ ὄρυκτολόγος ἔπινε σιγά-σιγά τὸ ζεστόν του. — ὄχι καὶ πολὺ ζεστόν, — ὁ παλαιοντολόγος παρέτασεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τέσσαρας στοίχους εἰκοσοφράκων, ἀπὸ πέντε εἰς ἕκαστον στοίχον, τὸ ὅλον εἴκοσι. Ἦτο ἀκριβῶς τὸ συμφωνηθὲν ποσόν, καὶ κατὰ τὴν συμφωνηθεῖσαν ἡμέραν. Καὶ ἀφ' οὗ ἡ χρυσὴ παράταξις ἐτελείωσεν, ὁ κύριος Πασῶτος παρέταξεν ἀκόμη καὶ μερικάς λατινικάς λέξεις, συνιστῶν εἰς τοὺς θεοὺς τὸν ἀγαπητὸν του συναδέλφον, καὶ ἀπῆλθε.

Τότε ὁ κ. Φραντζῆς, ὡς καλὸς χριστιανὸς καὶ ὡς ἀξιὸς υἱὸς τῆς μητρός του, ἐζήτησε τὸν ἱερέα διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὰ τελευταῖα του θρησκευτικὰ καθήκοντα, καὶ νὰ πρεστομασθῇ διὰ τὸ μέγα ταξίδιον. Ἦτο κάτι ἀνεπιτήδευτον, εἰλικρινές, εὐθὺ, ἐντιμον, πικρὸ δλόκληρος ἡ ζωὴ τοῦ γέροντος ἐρήμιτου.

Ὁ ἱερεὺς ἀπῆλθεν, ἡ νύξ ἐπῆλθε, καὶ εἰς τὸν ἐναέριον οἰκίσκον ἔμειναν μόνοι, κατὰ τὸ σῆμα, ὁ κ. Φραντζῆς καὶ ἡ Χρυσούλα, αὐτὴ ἀρνούμενη νὰ καταλιθῇ, ἐκεῖνος μὴ δυνάμενος νὰ κοιμηθῇ.

— Ἄν ἀποθάνω, κόρη μου, ἠρώτησεν ἔξαφνα ὁ ἀσθενής, τί θὰ κάμῃς ἐσύ;

— Μὰ δὲν θὰ πεθάνετε! Δὲν πρέπει νὰ πεθάνετε, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ πεθάνετε! ἀνέκραξεν ἡ Χρυσούλα μὲ δακρυσμένους ὀφθαλμούς.

— Μὰ γι' αὐτὸ εἶπα «ἄν», ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ ὁ γέρον, μὲ ἀσθενές καὶ γλυκὺ μειδίαμα. Λοιπὸν τί θὰ κάμῃς... ἄ, ὄχι, τί θὰ ἔκαμνεις τότε;

— Δὲν ξέρω... δὲν ξέρω τίποτε... οὔτε τὸ συλλογίζομαι αὐτὸ, οὔτε τὸ συλλογίσθηκα ποτέ...

— Βλέπεις λοιπὸν ὅτι πρέπει νὰ το συλλογισθῶ ἐγὼ γιὰ σένα, καὶ νὰ σοῦ τὸ πῶ γιὰ νὰ ξέρῃς; Λοιπὸν ἄκουσε: Ἄν μάγαπᾷς, ἂν πιστεύῃς ὅτι θελω τὸ καλὸ σου, ἂν θέλῃς νὰ μ' εὐχαριστήσῃς, πρέπει νὰ ὑπανδρευθῇς.

— Νὰ πανδρευθῶ! Καὶ εἶμαι ἐγὼ ἀκόμη γιὰ πανδρεία; Καὶ μὲ ποῖον θέλετε νὰ πανδρευθῶ;

— Μὲ ὅποιον θέλεις, μὲ ὅποιον σοῦ ἀρέσει, νὰ, παραδείγματος χάριν, μὲ τὸ Σιδέρη.

— Ὅσο γιὰ τὸ Σιδέρη δὲν θὰ ἔλεγα ὄχι, γιὰτὶ τὸν ξέρω καὶ με ξέρει, εἴμαστε φίλοι ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ. Ὅμως θὰ ἤμουν τὸ πεῖδ ἀχαριστο πλάσμα τοῦ κόσμου, ἂν σὰς ἄφινά ἐτσι νὰ φύγω...

— Ναί, ἀλλ' ἂν σε ἄφινά ἐγώ;

— Μὰ σὰς το εἶπα καὶ σὰς το ξαναλέγω: δὲν θὰ με ἀφίσετε, δὲν πρέπει νὰ με ἀφίσετε!

— Ναί, βέβαια. Γι' αὐτὸ τί εἶπα πάλι; «ἄν»! Τελοσπάντων, εἶτε μὲ τὸ «ἄν»

μιλοῦμε, εἶτε χωρὶς τὸ «ἄν», αὐτὸ δὲν θὰ μας κάμῃ οὔτε ἐμένα νὰ πεθάνω, οὔτε ἐσένα νὰ μὴν πανδρευθῇς. Ἄς ἀφίσωμε λοιπὸν τὸ «ἄν» καὶ ὅ,τι εἶπεν ὁ Θεὸς θὰ γίνῃ. Χρυσούλα μου!... Ναί, θὰ ὑπανδρευθῇς τὸ Σιδέρη. Εἶνε τίμιον καὶ ἐργατικὸ παιδί. Τὸν ἐμελέτησα καλὰ καὶ ἐρ-μοῦ ἀρέσει. Τώρα δός μου ἐδῶ ἐκεῖνο τὸ χαρτί, ποῦ εἶνε ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸν καθρέπτη, ἐκεῖνο τὸ χαρτί μὲ τὴ σφραγίδα...

— Τὸ χαρτόσημο; εἶπεν ἡ Χρυσούλα.

— Ναί... αὐτὸ... πολὺ καλὰ. Τώρα, φάξε νὰ μου εὔρῃς τὴν παλῆά μου πέννα, καὶ χύσε μέσα 'στὸ καλαμάρι λίγο... λίγο ζεστόν του.

— Πολὺ καλὰ... Τώρα μὴ μου μιλήξῃς, καὶ ἀφίσε με νὰ γράφω μὲ τὴν ἡσυχίαν μου τρεῖς γραμμῆς, ὄχι περισσό-τερες.»

Ὁ ὄρυκτολόγος ἔγραψε πρῶτα τὰς τρεῖς γραμμῆς, καὶ κατόπιν ἐγράψεν ἄλλας τέσσαρας-πέντε, ἐν ᾧ ἡ Χρυσούλα, σιγά, ἀθουρόπως περιπατοῦσα, ἐπλησίασε τὸ κιγκλιδῶφρακτον παράθυρον καὶ ἐστάθη ἐκεῖ, ρεμβώδης, βλέπουσα πρὸς τὸ σκοτεινὸν κηπάριον, ὅπου μόλις διεκρίνοντο μελανά τὰ σχήματα τῶν δενδρυλίων καὶ τῶν θάμνων.

Μετ' ὀλίγον ὁ Φραντζῆς ἐφώνηξε:

— Χρυσούλα, δός μου ἀκόμη ἕνα φάκελλο καὶ ἀνάψέ μου τὸ κερί. Φέρε μου καὶ τὴν σφραγίδα μου καὶ τὸ βουλοκέρι.

— Τὸ βουλοκέρι; ἠρώτησεν ἡ χωριατοπούλα. Τί εἶνε πάλι αὐτό;

— Νά, παιδί μου, ἐκεῖνο τὸ κόκκινον ραβδάκι, ποῦ βλέπεις ἐκεῖ ἐπάνω 'στὸ μεγάλο κομμάτι τοῦ χαλαζίου.

Ἡ Χρυσούλα ὑπήκουσεν. Ὁ κ. Φραντζῆς ἐδίπλωσε τὸ χαρτόσημον, τὸ ἔχωσε μέσα εἰς τὸν φάκελλον, καὶ κατόπι τὸν ἐσφράγισεν.

— Ἐτελείωσε! Τώρα, κόρη μου, φύλαξε αὐτὸ τὸ γράμμα μέσα 'στὸ ἐρμάρι. Βάλε τὸ ὄρθον καὶ ἀκούμῃσέ το 'ἐπάνω 'στὰς θόμβες... Ἄν, κατὰ τύχην, ἀποθάνω, (ἂν, εἶπα!... ἔλα...) αὐτὸ τὸ γράμμα θὰ το δώσῃς τοῦ κυρίου Πασῶτου. Εἶνε γέρω-φλύαρος αὐτὸς ὁ κύριος Πασῶτος, ἀλήθεια, ἀλλὰ τίμιος ἄνθρωπος καὶ καλός! Ἐ οὔτε τὸσφ φλύαροι, οὔτε τὸσφ στίμιοι εὐρίσκονται σήμερα εὐκόλα... Ἄς εἶναι λοιπὸν, θὰ το κάμῃς καὶ αὐτὸ, ἀλήθεια, κόρη μου;

— Θὰ το κάμω... ὅλα θὰ τα κάμω, θὰ κάμω ὅ,τι θέλετε, κύριε Φραντζῆ, ἀπεκρίθη ἡ Χρυσούλα.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΩΣ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ ΑΠΕΚΤΗΣΑΝ ΥΙΟΝ

Ὁ βασιλεὺς τῆς Σελήνης ἐπεθύμει πολὺ νάποκτήσῃ υἱόν. Καὶ ἐπειδὴ ἡ βασίλισσα δὲν του ἔκαμνεν, ἐπῆγεν εἰς ἕνα φίλον του Μάγον, ὁ ὁποῖος ἐκατοικοῦσεν εἰς τὴν ἔρημον, πλησίον ἐνὸς ἡφαιστείου ἐσβεσμένου. Γνωρίζετε ὅλοι, ὅτι ἡ Σελήνη καλύπτεται ὀλόκληρος ἀπὸ τοιαῦτα βουνά, κωνοειδῆ καὶ τρυπημένα εἰς βάθος, ὡς πελώρια χωνιά.

— Ὁ Μάγος τῷ εἶπε:

— Βασιλεῦ, ἐάν θέλῃς υἱὸν ποῦ νὰ σου ὁμοιάσῃ καὶ νὰ γίνῃ μετὰ τὸν θάνατόν σου βασιλεὺς τῶν Σεληναίων, πῆγαινε νὰ εὔρῃς τὸν θεὸν Σάρ, τὸν παντοδύναμον, καὶ παρακάλεσέ τον νὰ σου χαρίσῃ ἕνα. Ἄν θελήσῃ ὁ Σάρ, θάποκτήσῃς υἱόν.

— Ἄλλὰ ποῦ εἶνε τὸ παλάτι τοῦ Σάρ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Εἰς τὸ βάθος τοῦ μελανοῦ ἐκεῖνου κρατήρος, ποῦ βλέπεις ἀριστερᾶ, καὶ ποῦ ἀπέχει ἕξ λεύγας περίπου ἀπὸ τὸ παλάτι σου. Θὰ πάρῃς τὸν δρόμον ποῦ εἶνε σπαρμένος μὲ μυτερά χαλκία καὶ ἀναβαίνει τὴν πλευρὰν τοῦ βουνοῦ. Μὴ λησμονήσῃς νὰ παραλάβῃς μίαν μεταξωτὴν κλίμακα, διὰ νὰ καταβῇς εἰς τὸν κρατήρα σου δίδω κ' ἐγὼ αὐτὰ τὰ γλυκύσματα, — εἶνε ἀπὸ φιστίκι, — τὰ ὅποια θὰ ρίψῃς εἰς τοὺς ἕξ σκύλους ποῦ φυλάττουν τὴν θύραν τοῦ Σάρ. Εἶνε πολὺ λαίμαργοι καὶ τρελαίνονται γιὰ φιστίκι. Μὴν ξεχάσῃς οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο εἶδημῆ, θάναγκασθῇς νὰ πηδήσῃς πολὺ ἄσχημα εἰς τὴν βαθυτάτην καὶ μαύρην ἐκείνην τρύπαν, καὶ ἂν φθάσῃς κάτω ζωντανός, θὰ σε σπαράξουν οἱ ἄγριοι σκύλοι τοῦ Σάρ.

Ὁ βασιλεὺς, ὄνειροπολῶν τὸν κληρονόμον του, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ παλάτι τῶν βασιλείων τῆς Σελήνης, ἀρχαιότατον κτίριον ἐκτισμένον ἀπὸ κωνοῦς λίθους πολὺ μικροῦς, λαμπροῦς καὶ μυτεροῦς, ὡς μικροὶ κῶνοι γάλυθος. Ἡ πρόσοψις του ἦτο τρυπημένη ἀπὸ τριακόσια ἐξηνταπέντε παράθυρα, καὶ ἐχρησίμευεν ὡς Ἡμεροδείκτης, διότι καθήμεραν ἐφώτιζαν καὶ ἀπὸ ἐν τῶν παραθύρων τούτων, τὰ ὅποια εἶχαν ἀριθμούς, ἀπὸ τὸ 1 ἕως τὸ 365. Εἰς τὸ φωτισμένον παράθυρον ἡ βασίλισσα ὄφειλε νὰ παρουσιάζεσθαι καθ' ἑκάστην εἰς τὰς πέντε, ἀπαρεγκλιτῶς ἦτο ζήτημα αὐλικῆς ἐθιμοτυπίας, καὶ δὲν παραλείπετο ποτέ. Οἱ ὑαλοπίνακες τῶν παραθύρων τούτων ἀπετελοῦντο ἀπὸ ἕνα μόνον ἀδάμαντα, τὸσφ πολυέδρον καὶ λαμπρόν, ὥστε ἐθάμβωνε κυριολεκτικῶς τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἦσαν εἰς τὴν αὐλὴν καὶ στρατιῶται, οἱ ὅποιοι ἔκαμναν γυμνάσια: κάτι ἄνθρωπάκια τὸσα δά, λιγνὰ σὰν καλάμια, καὶ κίτρινα σὰν παντεσπάνι, ἐπαλλον δέ, τάχα ὅτι ἦσαν δόρατα, βελόνες τοῦ

πλεξίματος! Ὁ βασιλεὺς ἐφαίνετο πολὺ ὑπερήφανος διὰ τὸν μικροσκοπικὸν καὶ ἀστεῖον αὐτὸν στρατόν, τὸν ὅποιον ἐν-τούτοις ὁ ἐξάδελφός του, ὁ βασιλεὺς τοῦ πλανήτου Ἄρεως, ἐξήλευε μέχρι τρεῖς λαί!

Τὰ στρατιωτικὰ ἐβάδιζαν ρυθμικῶς: ἐν-δου!... ἐν-δου!... ὑπὸ τὰ ὄμματα τῶν κυριῶν καὶ τῶν μεγιστάνων τῆς σεληναίας αὐλῆς, οἱ ὅποιοι τὰ ἐθαύμαζαν.

Ἡ βασίλισσα ἐστέκετο εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμὸν διακόσια ἐνδὲκα παράθυρον, φέρουσα τὴν βασιλικὴν ἀλουργίδα καὶ κινουῦσα ἀκαταπαύστως τὴν ἄσχημην κερὰν τῆς δεξιᾶ-ἀριστερᾶ, μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι ρυθμίζει τὸ βῆμα τῶν στρατιωτῶν τῆς.

— Μίνα, ἐφώνησεν ἀπὸ κάτω ὁ βασιλεὺς, μοῦ κάμνεις τὴν χάριν, ψυχὴ μου, νὰ καταβῇς ποῦ ἔχω κάτι νὰ σου πῶ;

— Πολὺ παραξένον πράγμα, μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶπεν ἡ βασίλισσα μὲ πείσμα, νὰ θέλῃς νὰ μου πῆς κ' ἄ τι, σὺ ποῦ εἶσαι τώρα νὰ μου μιλήσῃς ἕνα ὀλόκληρο μῆνα!

— Ἡξέυρεις καλὰ, ὅτι ἡ λῦπη διὰ τὸ παιδί μ' ἔκαμνε σιωπηλόν. Τώρα ὅμως, ἀγάπη μου, σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι θὰ μιλήω, θὰ γελῶ, θὰ τραγουδῶ, θὰ χορεύω...

— Καὶ πῶς τῶπαθες αὐτό; διέκοψεν ἡ βασίλισσα, ἀκόμη κακιομένη. Μὴ σου ἔπεσε κανένα παιδί ἀπὸ τὴν Γῆν;... Για νὰ το ἰδῶ.

— Ὅχι, κυρία μου, τὸ παιδί δὲν μου ἔπεσεν ἀπὸ τὴν Γῆν, οὔτε ἀπὸ κανένα ἄλλο ἀστέρι: θὰ μοῦ τὸ δώσῃ τὸ χέρι ἐνὸς θεοῦ, ποῦ κατοικεῖ εἰς τὰ σπλάγγνα τῆς Σελήνης. Ἔτσι ὁ υἱός μου θὰ εἶνε πραγματικῶς ἀξιὸς νὰ γίνῃ μίαν ἡμέραν βασιλεὺς.

— Θὰ το ἰδοῦμε, θὰ το ἰδοῦμε, ἐγγύλι-σεν ἡ βασίλισσα, πολὺ δυσηροστημένη ποῦ δὲν τὴν ἐλογαρίζαν καθόλου εἰς τὸ ζήτημα τοῦ κληρονόμου τῆς σεληναίας δυναστείας. Ἀφ' οὗ θὰ βγῇ ἀπὸ τὰ σπλάγγνα τῆς σελήνης, θὰ εἶνε μαῦρος σὰν τὸ κάρβουνο, καὶ θὰ σου γίνῃ ἕνας διάδοχος μίᾳ χαρὰ καὶ τρεῖς τρομάρες!

Τότε ὁ βασιλεὺς Μοῦ ἀφῆκε τὴν πεισματάρην βασιλίαν, ἡ ὅποια δὲν ἐνοῦσε νὰ συμμερισθῇ τὴν χαρὰν του, καὶ εἰσῆλθε μόνος εἰς τὰ ἰδιαίτερα δωμάτια του ὅπουθεν ἐξῆλθε μετ' ὀλίγον μὲ ὑψηλὰ ὑποδήματα, μὲ θώρακα κατάχρυσον καὶ μὲ περικεφαλαίαν χαλκίνην. Εἰς τὴν χεῖρά του ἐκράτει τὸν σάκκον μὲ τὰ πολύτιμα γλυκίσματα τοῦ μάγου, καὶ ἀπὸ τὸν ὠμόν του ἐκρέματο μίᾳ μεταξωτῇ ἀνεμόσκαλα. Ἡ περιέργεια τῶν αὐλικῶν εἶχεν ἐξεγερθῆ ἀφ' ὅσα εἶπεν ὁ βασιλεὺς πρὸς τὴν βασίλισσαν, καὶ ὅταν τὸν εἶδαν ἑτοιμον διὰ τὴν ἐκδρομὴν, ὅλοι τὸν περιεκύκλωσαν κρίζοντες:

— Μεγαλειότατε, Μεγαλειότατε! πάρε μας μαζί σου! Θέλομεν νὰ ἐλθωμεν

καὶ ἡμεῖς εἰς τὰ σπλάγγνα τῆς Σελήνης καὶ νὰ πάρωμεν τὸν Διάδοχον.

Ἄλλ' ὁ βασιλεὺς δὲν ἠθέλησε, συλλογισθεὶς ὅτι πολὺ πιθανὸν ὁ Σάρ νὰ ἠνωχλεῖτο ἀπὸ τὴν φλυαρίαν ὅλου ἐκείνου τοῦ σμήνους τῶν ἀεργῶν δὲν ἐπέ-τρεψε δὲ νὰ τον συνοδεύσῃ παρὰ μόνον ὁ ἀδελφός του Πάπ, ὁ ὁποῖος ἔχαίρε τὴν φιλίαν καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ βασι-λέως, — ἀλλὰ πολὺ ἀδίκως, καθὼς θὰ ἴδωμεν μετ' ὀλίγον.

— Ἀδελφέ μου, τῷ ἔλεγεν ὁ βασιλεὺς καθ' ὁδόν, ἐν ᾧ ἐπῆγαιναν εἰς τὸν κρατήρα ἀγαπημένε μου ἀδελφέ, πόσον εἶμαι σήμερον εὐτυχής! Καὶ σὺ ποῦ εἶσαι τόσον καλὸς καὶ μαγάπης πολὺ, πόσον πρέπει νὰ χαίρῃσαι μαζί μου! Τὸ παιδί ποῦ πηγαίνωμεν νὰ πάρωμεν, θὰ το ἀναθρέψωμεν οἱ δύο μας, θὰ το διδάξωμεν τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν σοφίαν, διὰ νὰ γίνῃ μέγας βασιλεὺς, ἀγαθός, δίκαιος, λαοφιλής, καὶ νὰ δοξάσῃ τὴν δυναστείαν του καὶ τὴν πατρίδα μας.

— Ναί, ναί, ἀπεκρίνεται μὲ ἀγῶνα ὁ πρίγκιψ Πάπ ἔπειτα ἐσιώπα.

Ἦρπευε νὰ μάθετε τώρα ὅτι ὁ Πάπ, βλέπων ἄτεκνον τὸ βασιλικὸν ζεύγος, πρὸ πολλοῦ ἔτρεφε τὴν ἐλπίδα ὅτι θάνηρχε-το αὐτὸς εἰς τὸν θρόνον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μεγαλύτερου ἀδελφοῦ του. Διὰ τοῦ-το ἡ ἀπροσδόκητος ἔλευσις ἀνεψιοῦ καὶ κληρονόμου, ἡ ὅποια διέψευθεν ὅλας του τὰς ἐλπίδας, δὲν ἦτο φυσικὰ δυνατόν νὰ χαροποιήσῃ τὴν μοχθηρὰν του ψυχὴν, τὴν ζηλότυπον καὶ ὑποκρίτριαν.

Ὁ Πάπ προσποιεῖτο ὅτι ἀγαπᾷ πᾶσι τὸν ἀδελφόν του, διὰ νὰ τον διαδεχθῇ εὐκολώτερα μίαν ἡμέραν, διότι ὁ Μοῦ ἐ-λατρεῦετο ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους του. Ἄλλ' ἐάν ὁ Μοῦ αὐτὸς ἠμποροῦσε νὰ γινῆ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀδελφοῦ του, θὰ ἐ-τρόμαζεν ἀπὸ τὸ μῖσος, τὸ ὅποιον ὁ Πάπ ἔτρεφεν ἐναντίον του.

Ὁ βασιλεὺς, συλλογίζομενος ὀλονὲν τὴν μέλλουσαν εὐτυχίαν, ἐβάδιζε, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ διόλου τὴν στενωχωρίαν τοῦ Πάπ, ὁ ὁποῖος ἐμνηχανῶτο κατὰ νοῦν, ἐδυσοδόμει τὰ πλέον καταχθόνια σχέδια.

Ἐπιτέλους ἐφθασαν εἰς τὸ βουνόν.

— Νομίζω, ὅτι εἶνε καλλίτερα νὰ μεί-νῃς ἐδῶ, ἀγαπητέ μου Πάπ, διὰ νὰ πα-ρουσιασθῶ μόνος εἰς τὸ ἄντρον τοῦ θεοῦ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς. Θὰ με περιμείνῃς ἕως νὰ ἐπιστρέψω, καὶ ἐλπίζω ὅτι δὲν θάρ-γῃσω πολὺ.

— Ὅχι, ὄχι, εἶπε ζωηρῶς ὁ πρίγκιψ. θάνειθὼ μαζί σου διὰ νὰ σου κρατήσω τὴ σκάλα καὶ νὰ σε βοηθήσω νὰ καταβῇς. Μὴ μου πῆς ὄχι, διότι θὰ με λυπήσῃς πολὺ.

Ὁ βασιλεὺς ἠυχαρίστησε τὸν ἀδελφόν του, καὶ ἤρχισαν νὰναβαίνουν μαζί τὸ στενὸν μονοπάτι, τὸ ὅποιον ἔφερε πρὸς τὸν κρατήρα. Ὁ Πάπ ἐπέμεινε νὰ προπο-ρευθῇ ὁ βασιλεὺς. Μάλιστα ἐζήτησε νὰ

τον ἀπαλλάξῃ καὶ ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ σάκ-κου καὶ τῆς κλίμακος, τὸ ὅποιον τὸν ἐ-δυσκόλευε καὶ τὸν ἐκούραζεν. Οὕτω, ἐ-λαφρωθεὶς, ὁ βασιλεὺς ἐπροχωροῦσε μὲ μεγάλα βήματα, ἐν ᾧ ὁ ὑποχρεωτικὸς ἀδελφός του τὸν ἠκολούθει μὲ μικρότερα, καὶ ἡ μεταξὺ τῶν ἀπόστασις ἠῤῥξανεν ὀλονὲν. Συνέβη λοιπὸν, εἰς μίαν στρο-φὴν τοῦ μονοπατίου, τὸ ὅποιον ἀνεῖρπε μ' ἐλιγμούς, νὰ κρυφθῇ ὁ βασιλεὺς ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ πρίγκιπος. Τότε ὁ Πάπ, ἐπαφελούμενος τῆς εὐκαιρίας, ἔ-θγαλε τὸ μαχαίρι του καὶ ἐκοψεν ἕνα σκαλοπάτι τῆς κλίμακος, τὸ πρῶτον τυ-χόν, διότι ἔπρεπε νὰ το κάμῃ γρηγόρα. Μάλιστα δὲν το ἔκοψεν ὀλοσδιόλου, τοῦτο ὅμως ὄχι ἀπὸ τὴν βίαν του, ἀλλὰ ἐπίτηδες, διότι ἔπρεπε νὰ κρατῆται ὀλί-γον τὸ σκαλοπάτι, διὰ νὰ μὴ τὸ ἰδῇ κομ-μένον ὁ βασιλεὺς καὶ γαλάσῃ τὸ στέδιον.

— Ἐ, Πάπ! ἐφώνησε μετ' ὀλίγον ὁ Μοῦ, τί ἔπαθες καὶ περπατεῖς σὰν γε-λώνα; Δὲν ἀνυπομονεῖς λοιπὸν, ἀδελφέ μου, νὰ ἰδῇς τὸν ἀνεψίόν σου;

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος τὸν ἀνεψίό μου! ἐψιθύρισεν ὁ κακὸς αὐτὸς θεῖος. Ἄλλὰ δὲν εἶπε τίποτε δυνατότερα, καὶ ἐπέσπευσε τὸ βῆμα. Μετ' ὀλίγον ἐφθασε τὸν ἀδελφόν του, ὁ ὁποῖος ἐξηκολούθησε τότε τὴν ἀνάβασιν, τερτιζῶν ἄσμα ἐμβα-τήριον, δημοσιλὲς εἰς τὴν Σελήνην:

Μαῦρη εἶν' ἡ νύχτα 'στὰ βουνά
Στοὺς βράχους πέφτει χιόνι...

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

EIKONES BRABEYΘENTON

Εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς τῆς Διαπαλάσεως

ΑΝΤΙΓΟΝΗ Ι. ΒΡΥΩΝΗ

Βραβεύθεισα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἰνῶ
Εἰς τὸν 63ον Διαγωνισμὸν τῶν Ἀντισειῶν.
(Ἴδε φυλλάδιον 36, σελ. 302).

ΠΟΥ ΕΙΝΕ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ ;

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝ

Τὰ φῶτα λάμπουν κι ὁ χορὸς φαίδροτατος προβαίνει, — καθὼς λέγει καὶ τὸ παλαιὸν τραγοῦδι.
Εἶνε, ὡς βλέπετε, χορὸς μεταμφιεσμένων καὶ μὴ. Ἄλλ' ἢ νεαρὰ δεσποινίς Ὑπατία δὲν φορεῖ προσωπίδα, καὶ ὀλοὶ θαυμάζουν τὸ ὄραϊόν της πρόσωπον, τὴν μεγαλοπρεπῆ της ἐνδυμασίαν τοὺς χαριτωμένους της τρόπους. Ὅλοι δι' αὐτὴν ὀμιλοῦν, καὶ ἀνεκλήρῃσθη πλέον Βασίλισσα τοῦ χοροῦ.
Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ που πηγαίνει εἰς χορὸν ἡ δεσποινίς Ὑπατία. Διὰ τοῦτο ὁ θριαμβὸς της τὴν τρομάζει. Ἐντρέπεται καὶ κρύπτεται. Ὅλοι δι' αὐτὴν ὀμιλοῦν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὴν βλέπει τώρα... Ποῦ νὰ εἶνε ;

ΗΙ ΑΓΡΙΟΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΕΣ

Ἡ Μαρίνα, ἡ κόρη τοῦ κηπουροῦ, σὰν εἶδε τὸν πατέρα της νὰ φέρῃ ἀπὸ τὸ βουνὸ τρεῖς τριανταφυλλίαι καταπράσινες καὶ, τὸ περισσότερο, χωρὶς κανένα σουβλερὸ καὶ κακὸ ἀγκαθάκι, ἐπετοῦσεν ἀπὸ τῆς χαρᾶς της καὶ ἔλεγε :

— Νὰ λουλουδάκια, νὰ τριανταφυλλίαι εὐμορφες-εὐμορφες καὶ εὐγενεῖς ! ὄχι σὰν ἐκεῖνες-ἐκεῖ τὲς ἀχάριστες, τὲς κοινές, ποῦ καθὼς πάει κανεὶς νὰ τὲς κόψῃ ἓνα τριανταφυλλάκι, τοῦ κεντοῦν τὸ δακτύλο, τὸ ματώνουν, τὸ κάνουν καὶ πονῆ, ὦχ, παραπολὺ νὰ πονῆ !

Καὶ λέγουσα μὲ τὸ γελαστὸ στοματάκι της τὰ λογάκια αὐτὰ, φωνακτὰ-φωνακτὰ, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὴν ἀκούσουν ἢ ἄλλες—ἢ κακὲς— τριανταφυλλίαι τοῦ κήπου, ποῦ κάποτε, φαίνεται, τῆς ἀγκύλωσαν τὸ κρυοδάκτυλο χεράκι, ἐπήρε ἔστη ἀγκαλιά της τὲς ἀγριοτριανταφυλλίαι καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸν ἀνθῶνα.

Ὁ πατέρας της, σὰν ἄκουσεν ἐκείνους τοὺς λόγους τῆς μικρούλας τοῦ κόρης, δὲν ὀμίλησεν, ἀλλ' ἔχαμογέλασε, σὰν νὰ ἤθελε κατὶ νὰ της εἰπῇ διὰ τὸν τόσον της ἐνθουσιάζομεν, καὶ δὲν της ἔδωκεν ἀπάντησιν.

Ἐπέρασεν ἡ ἀνοιξίς, ἦλθε τὸ καλοκαίρι, καὶ, σὰν ἐφυγε τὸ φθινόπωρον καὶ ὁ χειμῶνας, ὁ πατέρας ἐπήρε μιὰ ἡμέρα ἀπὸ τὸ χεράκι τὴν Μαρίναν καὶ τῆς εἶπε :

— Πάμε τώρα ἔσπὸν ἀνθῶνα νὰ ἰδοῦμε τὲς ἀγριοτριανταφυλλίαι σου, τὲς χαριτωμένες σου φιλενάδες· θαρρῶ πῶς θὰ κάμω ματάκια, καὶ σὲ ὀλίγες ἡμέρες θὰ κόψῃς ἄφοβα μὲ τὰ δακτυλάκια σου ἀγριοτριαντάφυλλα, νὰ τα κάμῃς

ὄραϊα ἀνθοδέσμη, διὰ τὴν ἑορτὴ τῆς κολῆς σου μητέρας. Πηγαίνομε.

Ἐφθασαν εἰς τὸν ἀνθῶνα. Πραγματικῶς ἢ τρεῖς ἀγριοτριανταφυλλίαι εἶχαν γίνῃ ἀγνώριστες· εἶχαν πετάξῃ ματάκια, οἱ κλώνοι τῆς μιᾶς ἔσμιγαν μὲ τοὺς κλώνους τῆς ἄλλης, καὶ ἔχαίρετοῦσαν τὴν κλήν των φίλην, ἡ ὁποία τὰς ἐδέξθη μὲ τόσην στοργὴν, μὲ τόσην εὐγένειαν, μὲ τόσην φιλοξενίαν.

Ἀμα ἐπλησίασεν, ἡ Μαρίνα ἔτρεξε περίχαρη νὰ τὲς ἀγκαλιάσῃ, νὰ τὲς φιλήσῃ.

— Ὦχ ! ὅμως εὐθὺς ἠκούσθη... Ὦχ ! πατεράκη μου ! Κύτταξε... μὲ ἀγκύλωσαν ! Καλέ, δὲν εἶνε αὐτές ! Δὲν εἶνε ἡ καλὴς μας ἀγριοτριανταφυλλίαι, ἔκαμα λάθος !

Τότε ὁ πατέρας τῆς εἶπε :

— Αὐτὲς ἡ ἴδιαι εἶνε· μὰ βλέπεις, ὅτι ἔκαμαν ἀγκαθάκια, σὰν ἦλθαν ἐδῶ ἔσπὸν κήπο, ἀπὸ τὸ βουνὸ καὶ τὴν ἐρημίαν, μέσα ἔστους ἀνθρώπους, καὶ πρό πάντων, καθὼς φαίνεται, σὰν ἄκουσαν τότε νὰ λέγῃς ὅτι θὰ τὲς πάρῃς τὰ λουλουδάκια των.

— Μὰ ἐγὼ δὲν εἶπα τέτοιο λόγο !

— Δὲν εἶπες γι' αὐτὲς, τὸ ἐνθυμοῦμαι· μὰ εἶπες γιὰ τὲς ἡμέρες, ὅτι σ' ἀγκύλωσαν, ἢ κακὲς, τὸ χεράκι σου, ἄμα θέλησες νὰ κόψῃς ἓνα τριανταφυλλάκι... καὶ τὲς ἔθριξες· λοιπὸν κι' αὐτὲς, διὰ νὰ ὑπερασπίσῃς τὰ λουλουδάκια των, καθὼς ἐνόησαν, ὅτι μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων δὲν εἶνε ἀσφαλεῖς, ὅπως ἦσαν εἰς τὸ βουνό, ἤσυχα, ἐλεύθεροι, χωρὶς νὰ τὲς πειράξῃ κανεὶς, καὶ ὅτι θὰ τὲς ἐνοχλοῦμε καὶ θὰ τὲς παίρνωμε τὰ ὄραϊά των λουλουδάκια, ἔκαμαν κι' αὐτὲς ὅ, τι ἢ ἄλλες· ἔχουν τώρα ἀγκαθάκια, καὶ

δὲν εἴμπορεῖ καθένας νὰ πηγαίνη νὰ τὲς κόψῃ ἔτσι εὐκόλα τὰ τριανταφυλλάκια των ! Ὑπερασπίζονται τὸν ἑαυτόν των, ὅπως ὅλοι μας. Μὴ λοιπὸν τὲς κατηγορῆς, ἀλλὰ, σὰν γίνουν τὰ ἀνθη των, πάρῃ ἓνα ψαλιδάκι καὶ κόπτε με προσοχῇ τὰ τριαντάφυλλά των, χωρὶς μὲ τὰ δακτυλά σου, ἄγρια-ἄγρια, νὰ σπάζῃς τὰ κλώνιά των, γιὰτι πονοῦν καὶ θὰ σε ἀγκυλώνου.

(Μίμησις) I. Γ. Τ.

ΤΑΣΕΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 378.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΓΗΙΝΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

«Ὀλίγον κατ' ὀλίγον, Κωστάκη μου, ἐρχόμεθα εἰς μικρότερα σώματα ἀπὸ τὸν τρομακτικὸν ἐκεῖνον κόσμον τῶν νεφελοειδῶν, κατῆλθον εἰς τὸν κόσμον μας, τὸν Γαλαξίαν μας, ὁ ὁποῖος εἶνε εἰς μὴνὰς εἰς τὸν κόσμον ὀλόκληρον· καὶ ἀπὸ τὸν Γαλαξίαν κατέβημεν εἰς τὸν ἡλιακὸν μας κόσμον, ὁ ὁποῖος κατέχει πολὺ μικρὰν θέσιν σχετικῶς πρὸς τὸν Γαλαξίαν. Τώρα πάλιν θὰ καταβῶμεν εἰς τὸν πραγματικῶς ἰδικὸν μας κόσμον, τὸν κόσμον τῆς Γῆς, ὁ ὁποῖος ἐπίσης κατέχει πολὺ ὀλίγην θέσιν μεταξύ τῆς συνοδίας τοῦ κεντρικοῦ Ἡλίου, τοῦ κυρίου καὶ αὐθέντου μας. Ἐπανήλθομεν λοιπὸν ἐπὶ τέλους εἰς τὴν Γῆν μας· καὶ τώρα πλέον ὀπότε ἔχεις ἐξοικειωθῆ μὲ ὅσα σοῦ εἶπα ἕως τώρα, πρόσεχε εἰς ὅσα θὰ σοῦ ἐξηγήσω ἀκόμη.

— Μείνε ἤσυχη, θείτσα μου· σὲ ἀκούω ὅλος προσοχῇ.

— Ὑπῆρχε καιρὸς, ἂν τὰ πράγματα συνέβησαν ὅπως σοῦ ἐξηγήσα, — καὶ δι' αὐτὸ εἴμεθα βέβαιοι ἀπὸ χιλίου λόγους, — ὑπῆρχε λοιπὸν καιρὸς κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ Γῆ, αὐτὴ ἡ Γῆ ἐπὶ τῆς ὁποίας περιπατοῦμεν, ἦτο λεπτὸς καπνὸς τρέχων εἰς τὸν οὐρανὸν μαζὶ μὲ τὴν μέλλουσαν Σελήνην, τὴν πιστὴν της ἀκόλουθον.

Τότε ἡ Γῆ μας εὐρίσκετο εἰς τὴν μικρὰν τῆς ἡλικίαν· ἀλλ' ὅσον μικρὰ καὶ ἂν ἦτο, ἐν συγκρίσει πρὸς ἄλλα σώματα ἢ σφαῖρα ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐγένεν ἡ Γῆ καὶ ἡ Σελήνη, ἢ μᾶλλον πρῶτον ἡ Σελήνη καὶ ἔπειτα ἡ Γῆ, εἶχε διαμέτρον πολλῶν ἑκατοντάδων χιλιάδων χιλιομέτρων.

— Καὶ τώρα πόση εἶνε ἡ διάμετρος τῆς Γῆς ;

— Δώδεκα χιλιάδες ἑπτακόσια χιλιομέτρα.

— Ἄρκετὰ ἐμικρόνη.

— Ἡ σφαῖρα λοιπὸν ἐκείνη, ὅσον περιεστρέφετο καὶ περιεμαζεύετο, ἐπέπετο ἀπὸ τὰ δύο μέρη καὶ ἐξωγχοῦτο εἰς τὸ

μέσον, μέχρις οὗ ἐπὶ τέλους ἀφῆκε τὸν δακτύλιον ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐγένεν ἡ Σελήνη· ἂς ἀφίσωμεν ὅμως αὐτὴν διὰ νὰ ἐλθωμεν εἰς τὴν Γῆν.

Εὐρισκόμεθα τώρα, ἀγαπητέ μου, εἰς τὸ μᾶλλον ἐνδιαφέρον κεφάλαιον τῆς ἱστορίας τοῦ οὐρανοῦ, καὶ εἶνε πλέον ἀνάγκη νὰ σοῦ εἰπῶ σπουδαιότατον νόμον τῆς φύσεως, εἰς τὸν ὁποῖον τὰ πάντα ὑπακούουν. Τοιοῦτοι ὅμως εἶνε πάντες οἱ νόμοι τῆς φύσεως· δηλ. εἶνε γενικοί.

Ὅλα τὰ ἄστρα, μεγάλα ἢ μικρά, ἐσχηματίσθησαν μὲ τὸν ἴδιον τρόπον, ὅπως ὅλοι οἱ νεοσσοὶ σχηματίζονται ἀπὸ τὸ λεῦκωμα καὶ τὸν κρόκον τοῦ ὄψου κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι δὲν γνωρίζομεν ἀκριβῶς αὐτὸν τὸν τρόπον, ὅπως δὲν γνωρίζομεν λεπτομερῶς τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον συνετελέσθη ἡ θαυμαστὴ μεταμόρφωσις εἰς τοὺς ἄλλους κόσμους. Τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ μὲ τὴν Γῆν θὰ σοῦ δείξω ὅμως αὐριοῦν τὴν ἡμέραν ἐν ἄστρον, τὸ ὁποῖον τώρα φαίνεται ὅπως ἄλλοτε εὐφαινετο ἡ Γῆ μας.

— Ποῖον ἄστρον ;

— Εὐρέ το· ἐν πλήρει ἡμέρᾳ δὲν ὑπάρχουν δύο ἄστρα εἰς τὸν οὐρανόν.

— Τί ! ὁ Ἡλιος ; Ἡ Γῆ λοιπὸν ἦτο ποτὲ ἥλιος ;

— Πολὺ μικρὸς ἥλιος, ὁ ὁποῖος ἐστρέφετο γύρω εἰς τὸν μέγαν, ὅπως ἐκεῖνοι τοὺς ὁποῖους βλέπομεν εἰς τοὺς νεφελοειδεῖς.

— Πῶς διακρίνουν ὅτι ἐν ἄστρον εἶνε ἥλιος ;

— Πῶς διακρίνουν ἀνημμένην λυχνίαν ἀπὸ σβεστήν ;

— Ἀπὸ τὴν φλόγα.

— Καὶ ὁ Ἡλιος εἶνε κατα

μέγα μέρος πελώρια φλόξ, σφαῖρα ἀπὸ φλεγόμενον αἲριον, τὸ ὁποῖον πανταχόθεν περιβάλλει ρευστὸν πυρῆνα· ἄλλοτε καὶ ἡ Γῆ μας διήλθεν ἀπ' αὐτὴν τὴν κατάστασιν, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι πλανῆται, οἱ ὁποῖοι εἶνε καὶ αὐτοὶ ἐπίσης ἐσβεσμένοι ἥλιοι.

— Αὐτοὶ ὅμως λάμπουν εἰς τὸν οὐρανόν.

— Ἡ λάμψις των εἶνε ἀντανάκλασις τοῦ φωτός, τὸ ὁποῖον ὁ Ἡλιος στέλλει περίξ του πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις. Παρατήρησε, ὅταν αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου πίπτουν ἐπὶ τῆς πεδιάδος, πόσον χρυσαῖον αὐτὴν ! Καὶ ἡ Γῆ ἐπίσης θὰ σοῦ φαίνεται ὅτι λάμπει, ἂν παρετήρησις αὐτὴν ἀπὸ τὸν Ἄρην ἢ τὴν Ἀφροδίτην, οἱ ὁποῖοι ἐπάνω κάτω ἔχουν τὸ ἴδιον μὲ αὐτὴν μέγεθος.

— Τί παράδοξον εἶνε, οἱ κάτοικοι τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀφροδίτης, ἂν, ὅπως λέγεις, ὑπάρχουν, νὰ σκέπτονται καὶ ἐκεῖνοι ἂν ἐπὶ τῆς Γῆς ζῶν ἄνθρωποι !

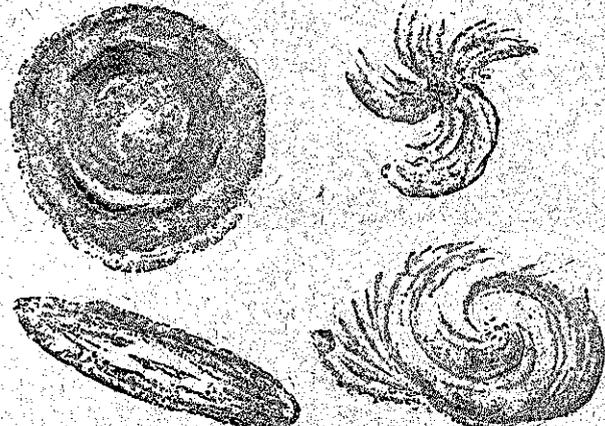
Πῶς ὅμως ἡ Γῆ, ἡ ὁποία ἦτο ἀνημ-

μένη λυχνία, τώρα εἶνε σβεστή; αὐτὸ μὲ στενοχωρεῖ ἀπ' οὗτου μοῦ τὸ εἶπες. — Μετ' ὀλίγον θὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω, διότι δὲν εἶνε ἀμεσοῦς ἡ ἐξηγήσις, καὶ πρέπει ν' ἀφίσωμεν δι' ὀλίγον τὴν ἀστρονομίαν χάριν τῆς φυσικῆς.

Γνωρίζεις τὸν νόμον τῆς παγκοσμίου ἐλξεως σύμφωνα μὲ τὸν ὁποῖον τὰ σώματα ἐλκούςιν τὸ ἐν τὸ ἄλλο· αὐτὴ ἡ δύναμις ἐνεργεῖ ἐπίσης καὶ ἐντὸς τῶν σωμάτων καὶ τότε λέγεται συνοχῇ. Αὐτὴ ἡ δύναμις συγκατεῖ τα μέρη τοῦ σιδήρου, ἐπὶ παραδειγματι, τὰ ὁποῖα τόσον στερεῶς εἶνε προσδεδεμένα πρὸς ἀλλήλα.

Ἐνεργεῖ ὅμως ἐντὸς τῶν σωμάτων καὶ ἄλλη δύναμις, ἡ ὁποία διαρκῶς προσπαθεῖ ν' ἀπομακρύνῃ τὰ μέρη των αὐτῆς ἡ δύναμις εἶνε ἡ Θερμότης.

Θέρμανε περισσότερο κλειδίον, τὸ ὁποῖον εἰσῆρχετο ἴσα ἴσα εἰς τὸ κλειθρον, καὶ θὰ ἴδῃς ὅτι μετὰ τὴν θέρμανσιν δὲν εἰσέρχεται πλέον τόσον ἡ ἀνεπαίσθητος ἀπομακρυνσις τῶν μερίων τοῦ σιδήρου τὸ

Τὸ Σύστημα τοῦ Λαπλασίου

ἔκαμε μεγαλύτερον. Ἄφες αὐτὸ νὰ κρυώσῃ, καὶ θὰ ἴδῃς τώρα πόσον εὐκόλως εἰσέρχεται, ἐπειδὴ ἐπανήλθεν εἰς τὸ πρότερον μέγεθος.

Εἰς τὸ κλειδίον, ὅπως καὶ εἰς ὅλα τὰ στερεὰ σώματα, ἡ συνοχῇ βασιλεύει καὶ κρατεῖ πάντα τὰ μέρη στερεῶς συνδεδεμένα πλησίον ἀλλήλων.

Καὶ εἰς τὸ ὕδωρ ἐπίσης, τὸ ὁποῖον εἶνε ὑγρὸν, κρατοῦνται ὑπὸ τῆς συνοχῆς τὰ μέρη πλησίον ἀλλήλων, ὄχι ὅμως τόσον στερεῶς ὅπως εἰς τὸν σίδηρον. Τὰ μέρη εἰς τὰ ὑγρὰ ὁμοιάζου με στρατιώτας παρατεταγμένους εἰς ὄριαν γραμμῆν, ὁπότε ἕκαστος δύναται νὰ κινήται χωρὶς νὰ παρενοχλῇ τὸν γείτονά του, δι' αὐτὸ καὶ τὰ μέρη τοῦ ὕδατος εὐκόλως μετακινουῦνται.

Πολὺ χειρότερα ὅμως συμβαίνουν εἰς τὸν αἶρα, ὅπως καὶ εἰς ὅλα τὰ αἲρια· ἐκεῖ ἔχουν ἐπαναστατήσῃ τὰ μέρη κατὰ τῆς συνοχῆς, καὶ ἡ ἐπαναστάσις ἔχει φθάσῃ εἰς τὸ κατακόρυφον. Φεύγει λοιπὸν τὸ ἐν τὸ ἄλλο μὲ μεγάλην δύναμιν,

καὶ μόλις τὸ βάρος τοῦ αἵρος, ὁ ὁποῖος μᾶς περιβάλλει, κατορθώνει νὰ τὰ συγκατεῖ κατωῦς. Ἐγνοεῖς ὅμως, ὅτι αὐταὶ αἱ ἐπαναστάσεις δὲν γίνονται ἀφ' ἑαυτῶν ὅπως συμβαίνει πάντοτε, ὑπάρχει κάποιο ἀρχηγός, ὁ ὁποῖος προσηλυτίζει τὰ μέρη καὶ τὰ ἀποσπᾷ ἀπὸ τὸ κράτος τῆς συνοχῆς, καὶ αὐτὸς ὁ ἀρχηγός εἶνε ἡ θερμότης, ὁ πραινῶνιος εχθρὸς τῆς συνοχῆς. Ὅταν ἡ θερμότης ἐνεργῇ ἐπὶ τῶν διαφορῶν σωμάτων, μὲ δύναμιν διαφορετικὴν εἰς ἕκαστον σῶμα, μεταβάλλει αὐτὰ ἀπὸ στερεὰ εἰς ὑγρὰ καὶ ἀπὸ ὑγρὰ εἰς αἲρια, ὁπότε πλέον τὰ μέρη ἐλευθεροῦνται ἀπὸ τὴν συνοχῇ. Νὰ παρατηρήσῃς ὅμως κατὰ παράδοξον τὸ ὁποῖον συμβαίνει ἐδῶ· ἡ θερμότης δὲν ἐργάζεται κατ' αὐτὰς τὰς ἐπισταστάσεις πρὸς ὄραϊόν της, ἀλλὰ τὸναντίον αὐτῆς γίνονται αἰχμάλωτος τῆς συνοχῆς ἐνῶ διαρκεῖ ἡ ματροφῆ, τῆς ὁποίας αὐτὴ ἡ θερμότης ὑπῆρξεν ἡ αἰτία. Ὅταν σῶμα τι ἀπὸ αἲριον γίνῃ πάλιν ὑγρὸν, τότε ἀμέσως ἡ αἰχμάλωτοςθεῖσα θερμότης ἐλευθεροῦται καὶ ἀναλαμβάνει τὴν ἐλευθερίαν τῶν κινήσεων της — τότε ἡ θερμότης γίνεται ἐλευθέρω ἢ αἰσθητή, ἐπειδὴ εἶνε δυνατὸν νὰ αἰσθανθῶμεν αὐτὴν, ἐνῶ πρότερον ἦτο λαθάνουσα, ἐπειδὴ εὐρίσκετο ἐγκλεισμένη εἰς τὴν φυλακὴν καὶ ἀπὸ τίποτε δὲν ἐπρόδιδετο ἢ παρούσα τῆς.

Τὸ βλέμμα σου μ' ἐρωτᾷ ποῦ θὰ καταλήξω μὲ τὴν ἱστοριαντῶν ἐρίδων τῆς θερμότητος καὶ τῆς συνοχῆς, καὶ τί σχέσιν ἔχουν ὅσα σοῦ λέγω μὲ τὰς φλόγας, αἱ ὁποῖαι περιέβαλλον τὸν πρῶτον πηρῆνα τῆς Γῆς, ὁπότε ἀκόμη ἦτο λυχνία ἀνημμένη. Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγον ὅμως θὰ ἐνοήσῃς τὴν σχέσιν· τώρα γνωρίζεις ὅτι τὰ γήινα σώματα παρουσιάζονται εἰς ἡμᾶς ὑπὸ τρεῖς καταστάσεις· ὡς στερεὰ, ὡς ὑγρὰ καὶ ὡς αἲρια· ὑπάρχει ὅμως καὶ τετάρτη κατάσταση, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα δὲν εἶνε νέον δια σέ, καὶ αὐτὴ ἡ κατάσταση εἶνε ἡ κοσμικὴ καὶ εἰς αὐτὴν συμβαίνει ὅ,τι καίεσις τὰς ἄλλας.

(Ἐπεται συνέχεια.)

(J. Macé) A. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Νοῦς ποῦ δὲν φθάνει ὡς τὸ Θεό, Δὲν ἀγαπᾷ τὴν Πλάσι, Καὶ τῆς ψυχῆς του τὸ Ναὸ Μονάχος θὰ χαλάσῃ.

Κάθε τι, κυρὰ Θεοδώρα, ὠφελεῖ, Ὅταν γίνετα ἔστην ὦρα τὴν καλῆ.

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

